Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
RIMVYDO NORKAUS IŠVADA,
pateikta 2025 m. sausio 30 d.[1]

Byla C-364/23 P

ZR
prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Perkėlimas iš vienos institucijos į kitą – Prašymas perkelti pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnį, pateiktas atsiliepiant į pranešimą apie laisvą darbo vietą – Tokio prašymo atmetimas – Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje numatyto eiliškumo poveikis – Teisės klaida“

1. Ši byla suteikia galimybę išanalizuoti problemą, kuri yra apeliacinio skundo dėl 2023 m. kovo 29 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimo *ZR / EUIPO* (T-400/21; toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2023:169) esmė, susijusią su tarpinstituciniu judumu, ypač tarpusavio ryšį tarp nuostatų, kuriose, pirma, reglamentuojamas prašymas perkelti pareigūną po to, kai jis deleguojamas į kitą Sąjungos instituciją[2], ir, antra, procedūra, kurios reikia laikytis siekiant užpildyti laisvas darbo vietas toje institucijoje.

I. Teisinis pagrindas

2. Šio apeliacinio skundo teisinis pagrindas yra toliau nurodytos pagrindinės bylos aplinkybėms taikytinos redakcijos Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų, iš dalies pakeistų 2013 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES, Euratomas) Nr. 1023/2013 (OL L 287, 2013, p. 15) (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai), nuostatos.

3. Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje nurodyta:

„Pareigūnai nepaskiriami į tarnybą ir nepaaukštinami darbe jokiais tikslais, išskyrus laisvos darbo vietos užėmimą, kaip numatyta šiuose Tarnybos nuostatuose.

Apie laisvas darbo vietas institucijoje pranešama tos institucijos personalui, jei paskyrimų tarnyba nusprendžia, kad tą laisvą darbo vietą reikia užimti.

[1] Originalo kalba – prancūzų.

[2] Šioje išvadoje daroma nuoroda į instituciją suprantama kaip nuoroda ir į kitas Sąjungos įstaigas.

Jeigu laisvos darbo vietos negalima užpildyti perkeliant pareigūną, paskiriant pareigūną į pareigybę pagal 45a straipsnį ar paaukštinant pareigūno pareigas, apie tai pranešama kitų institucijų darbuotojams ir (arba) organizuojamas vidaus konkursas.“

4. Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnyje numatyta:

„Į kitą Europos Sąjungos instituciją deleguotas pareigūnas po šešių mėnesių gali pateikti prašymą perkelti jį į tą instituciją.

Jei pagrindinė pareigūno institucija ir institucija, į kurią jis buvo deleguotas, sutinka pareigūną perkelti, laikoma, kad pareigūnas pastarojoje institucijoje dirbo visą savo karjeros Sąjungoje laiką. Dėl tokio perkėlimo jis negauna jokių finansinių lengvatų, kurias pagal šiuos Tarnybos nuostatus pareigūnas turi teisę gauti pasibaigus tarnybai vienoje iš Sąjungos institucijų.

<…>“

5. Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Prieš institucijoje užpildydama laisvą darbo vietą, paskyrimų tarnyba pirmiausia atsižvelgia į tai:

a) ar pareigybė gali būti užpildyta:

   i) perkeliant pareigūną ar

   ii) skiriant pareigūną 45a straipsnyje nustatyta tvarka, ar

   iii) pareigūną paaukštinant

   institucijos viduje;

b) ar gauta kitų institucijų to paties lygio pareigūnų prašymų perkelti ir (arba)

c) ar neįmanoma užpildyti laisvos pareigybės pasinaudojus a ir b punktuose išvardytomis galimybėmis, ar turėtų būti svarstomi tinkamų kandidatų, kaip nustatyta 30 straipsnyje, sąrašai prireikus atsižvelgiant į atitinkamas III priedo nuostatas dėl tinkamų kandidatų ir (arba)

d) ar turėtų būti surengtas institucijos vidaus konkursas, kuriame galėtų dalyvauti tik Europos Sąjungos kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų 2 straipsnyje apibrėžti pareigūnai ir laikini darbuotojai;

   ar turėtų būti vykdoma konkurso procedūra remiantis kvalifikacijomis ar rengiant testus arba remiantis kvalifikacijomis ir rengiant testus. <…>

   <…>“

6. Pareigūnų tarnybos nuostatų 110 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Bendrąsias šių Tarnybos nuostatų įgyvendinimo nuostatas priima kiekvienos institucijos paskyrimų tarnyba, pasitarusi su personalo komitetu ir Tarnybos nuostatų komitetu.“

II. Faktinės ginčo aplinkybės

7. Faktines ginčo aplinkybes, kurias Bendrasis Teismas išdėstė skundžiamo sprendimo 2–13 punktuose, iš esmės galima apibendrinti taip, kaip nurodyta toliau.

8. Apeliantė, Europos Komisijos AD 5 lygio pareigūnė, jos prašymu nuo 2013 m. rugsėjo 16 d. buvo deleguota į Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO) pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 39 straipsnį. Iš pradžių ji dirbo padėjėja intelektinės nuosavybės srityje kaip laikinoji tarnautoja pagal Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų 2 straipsnio a punktą, o vėliau, nuo 2019 m. kovo 1 d., – intelektinės nuosavybės specialiste kaip AD 6 lygio laikinoji tarnautoja.

9. 2020 m. kovo 10 d. EUIPO paskelbė vidaus kvietimą pareikšti susidomėjimą (toliau – kvietimas pareikšti susidomėjimą), siekdama per kasmetinę perkėlimų procedūrą (toliau – kasmetinė perkėlimų procedūra) paskirti, be kita ko, į ją deleguotus pareigūnus EUIPO pareigūnais. Tame kvietime buvo nurodyta, kad kandidatūras gali teikti bet kokios profesinės kvalifikacijos kandidatai, įskaitant profesinę kvalifikaciją, susijusią su intelektine nuosavybe. EUIPO nurodė, kad paskyrimų tarnyba įvertins pateiktas kandidatūras, atsižvelgdama į tarnybos interesą ir tokius kriterijus: i) pagrindines pareigas ar žinias EUIPO, ii) karjerą ir darbo rezultatus EUIPO, iii) pareigybių sąraše numatytas galimybes, iv) poveikį biudžetui ir v) likusį sutarties galiojimo laikotarpį arba likusį rezervo sąrašų galiojimo laikotarpį.

10. Apeliantė atsiliepė į kvietimą pareikšti susidomėjimą per nustatytą terminą, t. y. 2020 m. kovo 31 d., ir paprašė ją perkelti į EUIPO pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnį. Apeliantė patikslino, kad atitinka perkėlimo kriterijus ir kad galimas jos perkėlimas atitiktų EUIPO tarnybos interesus.

11. 2020 m. balandžio 28 d. EUIPO paskelbė pranešimą apie laisvą darbo vietą IM/FT&TA/20/47/AD/OD, skirtą AD 5–AD 8 lygio pareigūnams ar laikiniesiems tarnautojams, kad būtų užpildyta intelektinės nuosavybės specialisto darbo vieta (toliau – laisva darbo vieta).

12. 2020 m. gegužės 12 d. apeliantė pateikė savo kandidatūrą atsiliepdama į tą pranešimą apie laisvą darbo vietą. Tos pačios dienos elektroniniame laiške paskyrimų tarnybai apeliantė nurodė minėtą pranešimą apie laisvą darbo vietą ir, remdamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 1 dalimi, paprašė ją perkelti į EUIPO pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 ir 29 straipsnius (toliau – ginčijamas prašymas).

13. 2020 m. rugsėjo 8 d. sprendimu paskyrimų tarnyba ginčijamą prašymą atmetė (toliau – ginčijamas sprendimas).

14. 2020 m. lapkričio 5 d. EUIPO įdarbino laikinąjį tarnautoją, atrinktą paskelbus išorinį pranešimą apie įdarbinimą, kad būtų sudarytas kandidatų rezervo sąrašas, numatant, kad įdarbintas kandidatas pradės eiti pareigas 2020 m. gruodžio 1 d.

15. 2020 m. gruodžio 8 d. apeliantė pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį pateikė skundą dėl ginčijamo sprendimo; jis buvo atmestas 2021 m. kovo 22 d. sprendimu (toliau – sprendimas, kuriuo atmetamas skundas).

III. Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

16. 2021 m. liepos 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės ieškinį dėl ginčijamo sprendimo ir prireikus dėl sprendimo, kuriuo atmetamas skundas.

17. Grįsdama savo ieškinį apeliantė nurodė tris pagrindus, grindžiamus, pirma, Pareigūnų tarnybos nuostatų 4, 8, 27, 29 ir 110 straipsnių, taip pat karjeros tęstinumo, Sąjungos pareigūnų nuopelnų palyginimo ir skaidrumo principų pažeidimu, antra, vienodo požiūrio principo pažeidimu ir, trečia, pareigos motyvuoti ir rūpestingumo pareigos pažeidimu dėl akivaizdžios esamų interesų pusiausvyros vertinimo klaidos.

18. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė minėtus tris pagrindus, taigi ir visą ieškinį. Konkrečiai dėl pirmojo pagrindo Bendrasis Teismas, visų pirma kiek tai susiję su ginčijamu prašymu, nusprendė, kad, atsižvelgiant į kriterijus, susijusius su jo formuluote, turiniu ir kontekstu, šis prašymas turi būti laikomas „prašymu perkelti“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą. Be to, Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, kad toks prašymas perkelti iš vienos institucijos į kitą dėl savo pobūdžio negali būti laikomas prašymu, skirtu užpildyti laisvą darbo vietą, apie kurią paskelbta pranešime apie laisvą darbo vietą. Galiausiai Bendrasis Teismas nusprendė, kad nagrinėdama minėtą prašymą EUIPO neprivalėjo atsižvelgti nei į Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies b punktą, nei į jų 4 straipsnį, nes, kaip jis nurodė, šios dvi nuostatos susijusios tik su pranešimu kitų institucijų darbuotojams apie laisvas darbo vietas. Bendrojo Teismo teigimu, pirmasis apeliantės ieškinio pagrindas yra nepagrįstas ir iš dalies nereikšmingas, kiek juo ginčijama kasmetinė perkėlimų procedūra.

19. Dėl antrojo ir trečiojo pagrindų Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, pirma, kad apeliantės situacija yra arba nepanaši į tą, kuri apibūdinta jos argumentuose, arba skiriasi nuo jos. Bet kuriuo atveju jos prašymo, pateikto nesiejant su kasmetine perkėlimų procedūra, nagrinėjimas nereiškė, kad administracija jį patenkins. Antra, ginčijamas sprendimas buvo pakankamai motyvuotas, jame nėra jokios akivaizdžios vertinimo klaidos ir jis buvo priimtas laikantis rūpestingumo pareigos.

IV. Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

20. Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą ir pripažinti jos reikalavimus byloje T-400/21 priimtinais ir pagrįstais, todėl

– iš esmės panaikinti ginčijamą sprendimą arba, to nepadarius, grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą, ir

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

21. EUIPO Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti visą apeliacinį skundą kaip akivaizdžiai nepriimtiną arba, nepatenkinus šio reikalavimo, kaip nepagrįstą ir

– priteisti iš apeliantės bylinėjimosi Bendrajame Teisme ir šiame procese išlaidas.

22. Pagal Procedūros reglamento 76 straipsnio 2 dalį Teisingumo Teismas nusprendė nerengti posėdžio.

V. Teisinė analizė

23. Apeliaciniam skundui pagrįsti apeliantė pateikia tris pagrindus. Teisingumo Teismo prašymu šioje išvadoje daugiausia bus analizuojami du pirmieji skundo pagrindai. Vis dėlto, prieš pradedant nagrinėti šių pagrindų pagrįstumą, reikia išnagrinėti EUIPO iškeltas abejones dėl šio apeliacinio skundo priimtinumo.

A. Dėl priimtinumo

24. EUIPO ginčija šio apeliacinio skundo priimtinumą, motyvuodama tuo, kad jame tiksliai nenurodytos ginčijamos teismo sprendimo dalys, jame nėra teisinių argumentų jo pagrindams pagrįsti, jis nėra pakankamai nuoseklus ir suprantamas, todėl juo tiesiog siekiama, kad būtų iš naujo išnagrinėtas Bendrajame Teisme pareikštas ieškinys. EUIPO mano, kad visas apeliacinis skundas grindžiamas galimai klaidingu ginčijamo prašymo aiškinimu. Tokiu argumentu apeliantė siekia pakeisti ginčo dalyką ir pirmą kartą Teisingumo Teisme pateikti argumentus, kuriais nebuvo remtasi Bendrajame Teisme.

25. Apeliantė teigia, kad jos apeliacinis skundas yra priimtinas.

26. Šiuo klausimu nepritariu EUIPO nuomonei, kad iš esmės visas šis apeliacinis skundas yra nepriimtinas. Šiuo apeliaciniu skundu siekiama ginčyti Bendrojo Teismo poziciją skundžiamame sprendime, nurodant pagrindus ir teisinius argumentus, kuriais apeliantė siekia paneigti tą poziciją. Konkrečiai kalbant, apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui, kad šis padarė teisės klaidų ir iškraipė faktines aplinkybes, nurodytas konkrečiai išvardijant minėto sprendimo aspektus ir punktus. Reikia pridurti, kad jeigu šalis ginčija tai, kaip Bendrasis Teismas išaiškino ar taikė Sąjungos teisę, kaip yra nagrinėjamu atveju, kiek tai susiję su įvairiomis Pareigūnų tarnybos nuostatų normomis, akivaizdu, kad apeliaciniame procese galima iš naujo iškelti Bendrajame Teisme išnagrinėtus teisės klausimus [3], antraip apeliacinis procesas netektų dalies savo prasmės.

27. EUIPO teiginiai dėl apeliacinio skundo „pagrindinio“ argumento, susijusio su galimai klaidingu apeliantės prašymo aiškinimu, nepriimtinumo man taip pat neatrodo įtikinami. Kaip matyti iš apeliantės Teisingumo Teisme pateiktų procesinių dokumentų, ji priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis iš esmės iškraipė bylos medžiagoje esančią informaciją, taigi padarė teisės klaidą teisiškai kvalifikuodamas ginčijamą prašymą ir nustatydamas jo sukeliamas pasekmes. Tokie klausimai gali būti teikiami tikrinti Teisingumo Teismui apeliaciniame procese [4].

28. Be to, pagal Procedūros reglamento 170 straipsnio 1 dalį apeliaciniame skunde ištes negalima keisti Bendrajame Teisme nagrinėtos bylos dalyko ir apeliaciniame procese Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik ištirti pirmojoje instancijoje nagrinėtų pagrindų teisinį vertinimą [5]. Vis dėlto iš

[3] 2000 m. liepos 13 d. Sprendimas *Salzgitter / Komisija* (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43 punktas).

[4] Žr. 2021 m. sausio 28 d. Sprendimą *Qualcomm ir Qualcomm Europe / Komisija* (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija) ir šiuo klausimu – 2011 m. liepos 28 d. Sprendimą *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija* (C-474/09 P–C-476/09 P, EU:C:2011:522, 58 punktas).

[5] Žr. 2019 m. liepos 10 d. Sprendimą *VG / Komisija* (C-19/18 P, EU:C:2019:578, 51 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio aiškiai matyti, kad apeliantė iš esmės ginčijo tai, jog nebuvo išnagrinėtas jos prašymas priimti į laisvą darbo vietą, kurio teisinis kvalifikavimas buvo patikslintas skundžiamame sprendime. Vis dėlto šis teisinis kvalifikavimas dabar ginčijamas Teisingumo Teismui pateiktame apeliaciniame skunde. Taigi, priešingai, nei teigia EUIPO, šis „pagrindinis“ apeliantės argumentas negali būti laikomas pakeičiančiu Teisingumo Teisme nagrinėjamos bylos dalyką.

29. Taigi manau, kad apeliacinio skundo, kaip ir jo „pagrindinio“ argumento, priimtinumas nekelia jokių abejonių. Vadinasi, reikia tęsti teisinę analizę dėl esmės.

B. Dėl esmės

1. Pastabos dėl konteksto

30. Prieš pradėdamas analizuoti pirma nurodytus teisinius klausimus, norėčiau pateikti kelias įžangines pastabas dėl konteksto, būtinas tam, kad būtų galima tinkamai suprasti šioje byloje Teisingumo Teisme iškilusį klausimą.

31. Šiuo klausimu reikia priminti, kad apeliantė pateikė du prašymus, aprašytus šios išvados 10 ir 12 punktuose. Taigi kyla klausimas dėl kelių nagrinėjamu atveju susipynusių procedūrų, t. y. i) kandidatavimo pagal pranešimą apie laisvą darbo vietą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje nustatytas taisykles, kurių reikia laikytis norint užimti laisvas darbo vietas, ii) prašymo perkelti iš vienos institucijos į kitą, kai pareigūnas deleguojamas į priimančiąją instituciją, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, ir iii) kasmetinės perkėlimų procedūros, kuri, kaip matyti iš bylos medžiagos, yra *sui generis* vidaus procedūra, savita EUIPO (toliau – *sui generis* procedūra) ir nenumatyta Pareigūnų tarnybos nuostatuose[6].

32. Vis dėlto, sprendimas, dėl kurio pareikštas ieškinys Bendrajame Teisme, buvo priimtas atsižvelgiant tik į antrąjį prašymą, aprašytą šios išvados 12 punkte, iš kurio iš esmės matyti, kad paskyrimų tarnyba nusprendė nenagrinėti apeliantės kandidatūros, pateiktos pagal pranešimą apie laisvą darbo vietą, iš esmės motyvuodama tuo, kad jis nebuvo skirtas apeliantei, kitos Sąjungos institucijos pareigūnei. Vis dėlto paskyrimų tarnyba išnagrinėjo tą antrąjį prašymą kaip prašymą perkelti, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, remdamasi kasmetinei perkėlimų procedūrai skirtais kriterijais[7], kurių teisėtumą skundžiamame sprendime patvirtino Bendrasis Teismas.

33. Šiuo klausimu sunku suprasti, pirma, ar pranešimas apie laisvą darbo vietą turėtų būti laikomas tokiu, kuris gali būti skirtas apeliantei[8], ir, antra, ar ryšys tarp prašymo perkelti, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, ir kasmetinės

[6] Konkrečiau kalbant apie pastarąją procedūrą, iš bylos medžiagos suprantu, kad ji, priešingai nei Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta procedūra, kuri skirta tik Sąjungos pareigūnams, apima ne tik tuos kitų institucijų pareigūnus, kurie išreiškia suinteresuotumą būti perkelti, bet ir sutartininkus ir laikinuosius tarnautojus, taip pat asmenis, įtrauktus į Europos personalo atrankos tarnybos (EPSO) rezervo sąrašą. Be to, pagal šią procedūrą lyginami kandidatai, kurių kvalifikacija ir administracinė padėtis skiriasi, laikantis šios išvados 9 punkte nurodytų kriterijų, siekiant nustatyti, kurie iš jų gali būti paskirti EUIPO pareigūnais į šiuo tikslu biudžete numatytas darbo vietas, į kurias galima įdarbinti tik pagal šią vidaus procedūrą, nepaskelbus pranešimo apie laisvą darbo vietą.

[7] Žr. šios išvados 9 punktą.

[8] Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš nagrinėjamo pranešimo apie laisvą darbo vietą, jame nebuvo nurodyta jokia Pareigūnų tarnybos nuostatų norma, kuri būtų teisinis pagrindas, ir buvo nurodytas tik „vidaus judumas“. Vis dėlto Bendrajame Teisme apeliantė ginčijo tuos šio pranešimo aspektus ir pridūrė, kad bet kuriuo atveju, kaip EUIPO laikinoji tarnautoja, ji galėjo kandidatuoti į atitinkamą laisvą darbo vietą.

perkėlimų procedūros galėjo pateisinti šios kasmetinės perkėlimų procedūros kriterijų taikymą nagrinėjant tą prašymą, juo labiau kad jis buvo pateiktas ne pagal tą perkėlimų procedūrą [9]. Tenka labai apgailestauti, kad minėti du aspektai nėra aiškūs ir kad Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime nieko dėl jų nenurodė.

34. Vis dėlto, nepaisant painaus konteksto, kuris apsunkina šios bylos teisinę analizę, ji bus išdėstyta tolimesniuose šios nuomonės punktuose.

2. Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo

35. Pirmajame pagrinde, kurį sudaro trys dalys, apeliantė pateikia prieštaravimus, susijusius su Pareigūnų tarnybos nuostatų 4, 8, 27, 29 ir 110 straipsnių tarpusavio ryšiu šioje byloje.

36. Būtent nagrinėjant šį pagrindą, konkrečiau kalbant, jo pirmą dalį, reikės išnagrinėti klausimą, kuris yra pagrindinis šioje byloje, t. y. ar Bendrasis Teismas teisingai nustatė, pirma, ginčijamo prašymo teisinį kvalifikavimą ir, antra, iš to kylančias teisines pasekmes.

a) Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmos dalies

37. Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantė teigia, kad Bendrojo Teismo išvada, susijusi su ginčijamo prašymo kvalifikavimu ir tuo remiantis skundžiamame sprendime nustatytomis pasekmėmis [10], yra teisiškai klaidinga. Ji mano, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 ir 29 straipsniai nereglamentuoja dviejų skirtingų procedūrų. Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio negalima aiškinti kaip susijusio su situacija, kai nėra laisvos darbo vietos, nes toks požiūris prieštarautų ne tik Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio formuluotei, bet ir jų 4 ir 29 straipsnių tikslui. Iš tiesų būtina, kad būtų laisva darbo vieta, į kurią pareigūną būtų galima perkelti, nes jis nėra perkeliamas kartu su darbo vieta, kurią užima pirminėje institucijoje, juo labiau kad įvairios darbo vietos turi būti numatytos kiekvienos priimančiosios institucijos biudžete. Apeliantė taip pat priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis iškraipė bylos medžiagą ir, be kita ko, pačią ginčijamo prašymo formuluotę, kai nusprendė, kad tai yra prašymas perkelti, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą.

38. Šioje byloje Teisingumo Teismas turės nustatyti, ar Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai atmesti galimybę taikyti kartu, be kita ko, Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnį ir 29 straipsnio 1 dalį, kai iš esmės nusprendė, kad prašymas perkelti iš vienos institucijos į kitą, kaip tai suprantama pagal šio 8 straipsnio pirmą pastraipą, negali būti tiesiogiai teikiamas dėl konkrečios laisvos darbo vietos, apie kurią paskelbta pranešime apie laisvą darbo vietą [11].

39. Mano nuomone, Bendrojo Teismo argumentai, be kita ko, pateikti skundžiamo sprendimo 60–64 punktuose [12], pagal kuriuos iš esmės prašymą perkelti iš vienos institucijos į kitą po pareigūno delegavimo, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, reikia visiškai atskirti nuo taisyklių, kuriomis reglamentuojamos galimybės užimti

[9] Šiame apeliaciniame skunde (žr. šios išvados 61–69 punktus) apeliantė siekia paneigti Bendrojo Teismo poziciją, kad jos argumentai, kuriais ginčijamas kasmetinės perkėlimų procedūros teisinis pagrindas ir šiai procedūrai nustatytų kriterijų taikymas jos prašymui, yra nepagrįsti arba nereikšmingi, taip teigdama, kad jos prašymas turėjo būti nagrinėjamas atsižvelgiant į paskelbtą laisvą darbo vietą ir kandidatės pranašumus.

[10] Žr. šios išvados 18 punktą.

[11] Skundžiamo sprendimo 61 punktas ir 63 punkto pirma įtrauka.

[12] Prielaida, susijusi su tokiu atskyrimu, jau buvo išdėstyta skundžiamo sprendimo 39 punkte, prieš teisiškai kvalifikuojant ginčijamą prašymą, o po to, remiantis šiuo kvalifikavimu, buvo išsamiau išplėtota šio sprendimo 60–64 punktuose.

laisvas darbo vietas, be kita ko, pateikiant prašymą perkelti iš vienos institucijos į kitą, kaip tai suprantama pagal tų nuostatų 29 straipsnio 1 dalį, yra teisiškai klaidingi dėl toliau nurodytų priežasčių. Konkrečiau kalbant, kadangi nuo pat ginčijamo prašymo teisinio kvalifikavimo tokiu atskyrimu grindžiami visi Bendrojo Teismo motyvai, šią analizę tikslingiau pradėti nuo tokio atskyrimo pagrįstumo nagrinėjimo, o tada nagrinėti minėto kvalifikavimo pagrįstumą.

40. Šiuo klausimu reikia konstatuoti, pirma, kad skundžiamame sprendime Bendrojo Teismo nustatytas absoliutus atskyrimas neatitinka *pažodinio* Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalies aiškinimo. Pirmoji iš tų nuostatų susijusi, be kita ko, su atveju, kai po pareigūno delegavimo į kitą Sąjungos instituciją pateikiamas prašymas jį perkelti. Taigi Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnyje nenumatyta jokio apribojimo, susijusio su pareigūnams suteikta galimybe būti perkeltiems, be kita ko, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies b punktą.

41. Dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies pažymėtina, kad ši nuostata susijusi su konkrečiomis paskyrimų tarnybos vertinimo galimybėmis siekiant užpildyti laisvas darbo vietas, t. y. perkėlimu, paskyrimu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 45a straipsnį arba pareigų paaukštinimu institucijoje, perkėlimu iš vienos institucijos į kitą, atrankos procedūra, grindžiama tinkamų kandidatų sąrašų vertinimu, ir konkursu.

42. Taigi iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies formuluotės matyti, kad šioje nuostatoje įtvirtintas eiliškumas, kurio turi laikytis paskyrimų tarnyba, užpildydama laisvas darbo vietas; pirmumas turi būti teikiamas pareigūnams, kurie jau dirba institucijoje, tada – kitų institucijų pareigūnams, po to – kandidatams, įtrauktiems į tinkamų kandidatų sąrašą, ir galiausiai kandidatams, dalyvavusiems surengtame konkurse[13]. Taigi neginčytina, kad, remiantis pastarąja nuostata, paskyrimų tarnyba turi atidžiai išnagrinėti pateiktas kandidatūras pagal šioje nuostatoje įtvirtintą eiliškumą[14].

43. Antra, Bendrojo Teismo nustatytas Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalies taikymo atskyrimas taip pat neatitinka *kontekstinio* šių nuostatų aiškinimo. Reikia priminti, kad 8 straipsnis, esantis I antraštinėje dalyje, kaip matyti iš jo pavadinimo, priskiriamas prie šių Pareigūnų tarnybos nuostatų bendrųjų normų. Savo ruožtu 29 straipsnis yra III antraštinės dalies „Pareigūnų tarnyba“ I skyriuje „Priėmimas į darbą“.

[13] Tokia išvada daroma nuo tada, kai buvo priimtas 1999 m. kovo 18 d. Sprendimas *Carbajo Ferrero / Parlamentas* (C-304/97 P, EU:C:1999:152, 29 ir 30 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija). Tiesa, tas sprendimas buvo priimtas remiantis pirminės redakcijos Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalimi, kurioje buvo nustatytas eiliškumas, iš esmės orientuotas į institucijoje jau dirbančius pareigūnus ir kitus tarnautojus, nes to straipsnio a ir b punktuose atitinkamai buvo numatytos, pirma, paaukštinimo ar perkėlimo institucijos viduje galimybės, antra, galimybės rengti institucijos vidaus konkursą ir tik tada, trečia, prašymų perkelti kitų institucijų pareigūnus nagrinėjimas. Vis dėlto išvada, susijusi su minėtame sprendime nustatytu eiliškumu, tik patvirtina šiuo atveju taikytiną naujos redakcijos Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalį, pagal kurią nuo šiol pirmiausia skiriami atitinkamos institucijos pareigūnai, tada kitų institucijų pareigūnai, taip pabrėžiant pareigūnams suteiktą pirmumą nagrinėjant, ar jie gali būti paskirti į laisvą darbo vietą, ir tik po to numatytos galimybės nagrinėti kandidatų rezervo sąrašus arba organizuoti vidaus konkursą.

[14] Vis dėlto žodžių junginio „gali būti“ vartojimas Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje aiškiai reiškia, kad paskyrimų tarnybai nėra nustatyta absoliuti pareiga (2000 m. liepos 13 d. Sprendimo *Parlamentas / Richard*, C-174/99 P, EU:C:2000:412, 38 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

44. Atsižvelgdamas į tai, manau, kad, kaip jau yra pabrėžusi generalinė advokatė J. Kokott[15], Pareigūnų tarnybos nuostatų bendrosios normos turi būti taikomos universaliai visose Europos viešosios tarnybos teisės srityse. Tokį argumentą galima patvirtinti jurisprudencija[16]. Taigi Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmoje pastraipoje įtvirtintos nuostatos, susijusios su prašymu perkelti pareigūną po jo delegavimo, bendras pobūdis rodo, kad ši nuostata turi būti aiškinama kartu su Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalimi, susijusia, pirma, su konkrečiomis galimybėmis užimti darbo vietą priimančiosiose institucijose ir, antra, su eiliškumu, kurio šiuo tikslu reikia laikytis.

45. Priešingas aiškinimas, išplaukiantis, be kita ko, iš skundžiamo sprendimo 62 ir 63 punktų, pagal kurį prašymas perkelti, pateiktas remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirma pastraipa, negali būti tiesiogiai susijęs su konkrečia paskyrimų tarnybos paskelbta laisva darbo vieta, apribotų deleguotųjų pareigūnų galimybes kandidatuoti į konkrečias darbo vietas, nors nedeleguotiems pareigūnams tokio apribojimo nebūtų. Vis dėlto, užuot suteikus deleguotiesiems pareigūnams papildomą teisę į perkėlimą, šiuo straipsniu, kaip jį išaiškino Bendrasis Teismas, jų teisė būtų apribota. Vertindamas *teleologiniu* požiūriu abejoju, ar toks galėjo būti Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimas.

46. Manęs taip pat neįtikina Bendrojo Teismo argumentas, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies b punkte numatytos procedūros netaikymas deleguotiesiems pareigūnams pateisinamas paskyrimų tarnybos būtinybe išplėsti pasirinkimą, viršijant Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies a punkte numatytas galimybes[17], skatinant Sąjungos pareigūnų judumą ir tarnybos interesą[18]. Suprantu, kad perkėlus deleguotąjį pareigūną pagal jo prašymą, pateiktą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, atitinkama Sąjungos institucija negautų papildomų žmogiškųjų išteklių, palyginti su toje pačioje institucijoje jau nedirbančių asmenų įdarbinimu, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 43 punkte, todėl ši institucija gali būti suinteresuota apriboti deleguotųjų pareigūnų galimybę užimti laisvas darbo vietas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalies b punktą.

47. Vis dėlto atsižvelgimas į tokį argumentą iš esmės reikštų, kad tarnybos interesas išplėsti savo personalą, įdarbinant kitose institucijose dirbančius pareigūnus, būtų svarbesnis už tikslą įdarbinti aukščiausios kompetencijos, našiausius ir patikimiausius asmenis[19], nes dėl to iš deleguotojo pareigūno būtų atimta galimybė įtikinti paskyrimų tarnybą savo pranašumais, palyginti su pareigūnais, kurie nėra deleguoti. Taigi iš tikrųjų, užuot padidinus tokias paskyrimų tarnybos pasirinkimo galimybes, dėl tokio atsižvelgimo jos būtų apribotos.

48. Galiausiai, vertinant praktiškai, dėl tokio aiškinimo, pagal kurį prašymas perkelti iš vienos institucijos į kitą, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, negalėtų būti tiesiogiai teikiamas dėl konkrečios laisvos darbo vietos, apie kurią paskelbta pranešime apie laisvą darbo vietą, toje nuostatoje numatyta perkėlimo galimybė netektų teisinio veiksmingumo.

[15] Generalinės advokatės J. Kokott nuomonė byloje *Sprendimas dėl peržiūros. Komisija / Strack* (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, 30 punktas).

[16] Dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsnių bei iš esmės 7 straipsnio, kiek jis susijęs su „perkėlimu“, taikymo kartu žr. 1981 m. vasario 24 d. Sprendimą *Carbognani ir Coda Zabetta / Komisija* (161/80 ir 162/80, EU:C:1981:51, 19 punktas) ir dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsnių taikymo kartu žr. 1986 m. spalio 2 d. Sprendimą *R. / Komisija* (75/85, EU:C:1986:347, 18 punktas).

[17] Skundžiamo sprendimo 60 punkto antra įtrauka.

[18] Skundžiamo sprendimo 61 punktas.

[19] Pareigūnų tarnybos nuostatų 27 straipsnis.

49. Šiuo klausimu Bendrojo Teismo sprendimas, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 ir 29 straipsniai negali būti taikomi kartu, manau yra nelogiškas. Jeigu prašymas perkelti nesiejamas su laisva darbo vieta, apie kurią paskelbta pranešime apie laisvą darbo vietą, kur aptariamas pareigūnas būtų perkeltas [20]? Be to, atmetus tokio minėtų nuostatų taikymo kartu galimybę, tai gali neatitikti biudžeto suvaržymų, nes kiekviena pareigybė, kuriai biudžeto institucijos suteikė nuolatinį pobūdį, kiekvienoje Sąjungos institucijoje turi būti kruopščiai numatyta pareigybių sąraše, pridedamame prie su juo susijusio biudžeto skirsnio [21]. Vis dėlto, kaip teisingai pažymi apeliantė, pareigūnas nėra perkeliamas į priimančiąją instituciją kartu su pradinėje institucijoje užimama pareigybe. Kitaip tariant, pareigūnas gali būti perkeltas į priimančiąją instituciją tik tuo atveju, jei joje yra numatyta laisva nuolatinė užimtina darbo vieta ir jeigu laikomasi Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatytų jos užėmimo taisyklių.

50. Atsižvelgiant į tai, šios išvados 38 punkte primintą Bendrojo Teismo argumentą būtų galima suprasti taip, kad prašymas perkelti gali būti susijęs tik su priimančiosios institucijos specialiai numatytomis darbo vietomis pagal šiuo tikslu nustatytą vidaus procedūrą, kuri nenumatyta Pareigūnų tarnybos nuostatuose, t. y. kasmetinę perkėlimų procedūrą. Vis dėlto reikia manyti, kad tokiu aiškinimu, kuris visiškai aiškiai neišplaukia iš skundžiamo sprendimo, būtų nepaisoma Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmoje pastraipoje numatytos normos dėl pareigūno perkėlimo iš vienos institucijos į kitą po delegavimo bendro pobūdžio.

51. Be to, neįžvelgiu jokios objektyvios priežasties, dėl kurios prašymą perkelti pareigūną po jo delegavimo būtų galima pateikti tik dėl tų pareigybių, kurios konkrečiai numatytos priimančiojoje institucijoje pagal jos vidaus procedūrą. Kasmetinė perkėlimų procedūra, kuri yra *sui generis* procedūra, numatanti papildomą tarpinstitucinių perkėlimų galimybę pareigūno pareigoms EUIPO užimti, kurios Pareigūnų tarnybos nuostatuose numatytoje procedūroje nėra, negali būti viršesnė už šiuose nuostatuose numatytą sistemą, susijusią su perkėlimais po pareigūno delegavimo, kurią EUIPO privalo taikyti pagal jos įsteigimo aktus [22]. Tam, kad tokia sistema būtų visiškai veiksminga, ji turi būti aiškinama kartu su Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsniais [23]. Bet kuriuo atveju toks apribojimas dėl prašymo pateikimo gali lemti skirtingą be jokio objektyvaus pateisinimo vertinimą tarp deleguotųjų pareigūnų, kurie pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą prašo būti perkelti į EUIPO, kurioje yra taikoma speciali vidaus procedūra, ir pareigūnų, deleguotų į kitą Sąjungos instituciją, kurioje tokia procedūra nenumatyta, prašantys būti perkeliami į tą instituciją.

52. Tokia išvada darytina dar ir atsižvelgiant į tai, kad, kaip matyti iš Bendrajam Teismui pateiktos bylos medžiagos, kasmetinės perkėlimų procedūros taikymo sritis skiriasi nuo procedūros, susijusios su prašymu perkelti, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, taikymo srities [24]. Vis dėlto, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo, Bendrasis Teismas patvirtino ginčijamame sprendime atliktą analizę, grindžiamą vertinimo kriterijais, nustatytais tokiai perkėlimų procedūrai ir taikytais ginčijamam prašymui,

[20] Jeigu tai reikėtų suprasti taip, kad pareigūnas bus perkeltas į tam skirtą darbo vietą per kasmetinę perkėlimų procedūrą, žr. šios išvados 50 punktą.

[21] Pareigūnų tarnybos nuostatų 6 straipsnio 1 dalis.

[22] Pareigūnų tarnybos nuostatų 1a straipsnio 2 dalis.

[23] Iš Pareigūnų tarnybos nuostatų sistemos matyti, kad, kai kalbama apie laisvą darbo vietą, taikomi Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsniai (šiuo klausimu žr. 1981 m. vasario 24 d. Sprendimo *Carbognani ir Coda Zabetta / Komisija*, 161/80 ir 162/80, EU:C:1981:51, 19 punktą), atsižvelgiant į tai, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje numatyta pareiga paskelbti apie kiekvieną laisvą darbo vietą, o jų 29 straipsnyje numatytas konkrečių galimybių užimti šią laisvą darbo vietą eiliškumas.

[24] Žr. šios išvados 6 išnašą.

neišnagrinėjęs, nors apeliantė prašė jo tą padaryti, ar tarp to perkėlimo ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmoje pastraipoje, aiškinamoje kartu su jų 29 straipsniu, numatytos procedūros yra ryšys.

53. Papildomai tikslinga pabrėžti, kad, be kita ko, galimybės kartu taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 ir 29 straipsnius atmetimas prieštarautų pačiame ginčijamame sprendime pateiktiems motyvams. Remiantis tais motyvais, nagrinėti apeliantės kandidatūrą, pateiktą pagal pranešimą apie laisvą darbo vietą, atsisakyta motyvuojant tuo, kad šis pranešimas nebuvo skirtas jai kaip kitos institucijos pareigūnei, tai buvo nurodyta ir sprendime, kuriuo atmetamas skundas. Vis dėlto iš ginčijamame sprendime esančios informacijos negalima suprasti, kad tas prašymas jokiu būdu negalėjo būti pateiktas dėl laisvos darbo vietos [25]. Šiuo klausimu pažymėtina, kad EUIPO išvada dėl pranešimo apie laisvą darbo vietą tikslinių adresatų, kurią apeliantė ginčija Bendrajame Teisme, skundžiamame sprendime nebuvo nagrinėjama. Taigi priešingi EUIPO argumentai, grindžiami klaidingu skundžiamo sprendimo 62 ir 64 punktų aiškinimu, negali paneigti to, kas išdėstyta pirma.

54. Atsižvelgdamas į visas šias aplinkybes manau, kad Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime padarė teisės klaidą, nuspręsdamas, kad ginčijamas prašymas, pagal savo pobūdį pripažintas prašymu perkelti, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą, negalėjo būti pateiktas dėl konkrečios laisvos darbo vietos, ir todėl klaidingai atmetė kaip nereikšmingus apeliantės argumentus, iš esmės susijusius su minėtos nuostatos ir nuostatos, nurodytos Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnyje, netaikymu kartu.

55. Šiuo klausimu reikia manyti, kad, kaip jau buvo pažymėta šios analizės pradžioje, minėta klaida turi įtakos likusiems Bendrojo Teismo motyvams, pateiktiems nagrinėjant ieškinio pagrįstumą. Tas pats pasakytina ir apie ginčijamo prašymo teisinį kvalifikavimą, kurį atlikdamas Bendrasis Teismas nusprendė, kad šį prašymą reikia išskirti į dvi kategorijas, vertinant jį arba kaip prašymą perkelti, arba kaip kandidato paraišką atsiliepiant į pranešimą apie laisvą darbo vietą. Vis dėlto, kaip matyti iš pirmesnių punktų, abi procedūros galėjo būti taikomos lygiagrečiai, todėl prašymas perkelti pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmą pastraipą galėjo būti pateiktas dėl pranešime apie laisvą darbo vietą paskelbtos laisvos darbo vietos. Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai teisiškai kvalifikuodamas ginčijamą prašymą vadovavosi jo išskyrimu į šias dvi kategorijas.

56. Išsamumo sumetimais norėčiau pažymėti, kad, atsižvelgiant į tai, jog iš ginčijamo prašymo matyti, kad, atsiliepdama į pranešimo apie laisvą darbo vietą paskelbimą, apeliantė norėjo būti perkelta į EUIPO ir tapti šios tarnybos pareigūne, mano nuomone, tai, kaip būtent toks prašymas buvo suformuluotas, neturi reikšmės. Paskyrimų tarnyba turi teisiškai kvalifikuoti prašymą taip, kad būtų atspindėta prasmė, kurią jam ketino suteikti jo autorius [26]. Vis dėlto šioje byloje nutiko atvirkščiai: EUIPO paskelbtame pranešime apie laisvą darbo vietą nebuvo nurodytas joks teisinis pagrindas, o tai, kad apeliantė ginčijamame prašyme, mano nuomone, visiškai teisingai nurodė du teisinius pagrindus, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 ir 29 straipsnius, buvo išaiškinta jos nenaudai.

57. Mano nuomone, tai reiškia, kad pirmojo pagrindo pirma dalis turi būti pripažinta pagrįsta. Taigi likusias pirmojo pagrindo dalis ir antrąjį pagrindą nagrinėsiu tik išsamumo sumetimais.

[25] Žr. šios išvados 32 punktą.

[26] Šiuo klausimu pažymėtina, kad prašymą pateikęs asmuo, kuris kreipiasi į paskyrimų tarnybą, savo prašyme netgi gali suklysti dėl teisinio pagrindo. Vis dėlto ši aplinkybė neturėtų būti vertinama jo nenaudai, nes paskyrimų tarnyba, kuri turi atsižvelgti į visas aplinkybes, galinčias lemti jos sprendimą, privalo teisingai teisiškai kvalifikuoti jai pateiktus aktus.

b) Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antros dalies

58. Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė jos teisę į gynybą arba bent jau klaidingai aiškino jos pirmąjį pagrindą ir neatsižvelgė į kai kuriuos jos argumentus, kai daugiausia dėmesio skyrė EUIPO argumentams, susijusiems su vertinimo ataskaitomis, ir nepalygino jų su apeliantės pateiktais argumentais, juo labiau kad šių ataskaitų nebuvo Bendrojo Teismo nagrinėtos bylos medžiagoje.

59. Šie argumentai manęs neįtikina. Iš tiesų Bendrasis Teismas rėmėsi EUIPO argumentais, susijusiais su jos vertinimo ataskaitomis. Vis dėlto apeliantė, kuri netvirtina, kad nežinojo apie minėtų argumentų turinį, galėjo veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą, kiek tai susiję su jų atžvilgiu padarytomis išvadomis. Taigi tariamas jos teisės į gynybą pažeidimas negali būti grindžiamas šios ataskaitos Bendrojo Teismo nagrinėtos bylos medžiagoje nebuvimu, juo labiau kad pati apeliantė nemanė, jog tuos dokumentus reikia pateikti tam teismui.

60. Be to, iš skundžiamo sprendimo 52 ir 53 punktų matyti, kad, priešingai, nei teigia apeliantė, atlikdamas vertinimą Bendrasis Teismas atsižvelgė ne tik į vertinimo ataskaitas, bet ir į kitas aplinkybes, kaip antai apeliantės kompetenciją ir pareigas, kurias ji užėmė per savo karjerą EUIPO. Be to, tai, kad Bendrasis Teismas atmetė apeliantės argumentus, negali reikšti, kad jis pažeidė jos teisę į gynybą ar bent neteisingai aiškino jos ieškinio pirmąjį pagrindą ir neišnagrinėjo kai kurių jos argumentų. Taigi pirmojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

c) Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečios dalies

61. Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečioje dalyje apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis padarė teisės klaidų, nes, pirma, kaip nereikšmingus atmetė jos prieštaravimus, susijusius su kasmetine perkėlimų procedūra, nors nagrinėjant jos prašymą buvo taikyti šiai procedūrai nustatyti kriterijai, ir, antra, jis iškraipė bylos medžiagą, kai nusprendė, kad ginčijamas prašymas nebuvo išnagrinėtas pagal kasmetinę perkėlimų procedūrą. Be to, apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis pažeidė jam tenkančią pareigą motyvuoti, nes tik iš dalies atsakė į jos argumentus.

62. Primintina, jog skundžiamo sprendimo 69 punkte Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, kad visi apeliantės argumentai, susiję su kasmetine perkėlimų procedūra, neturi reikšmės tikrinant ginčijamo sprendimo, susijusio su kitu prašymu perkelti, teisėtumą. Skundžiamo sprendimo 70 ir 71 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad apeliantės argumentai, susiję su Pareigūnų tarnybos nuostatų 110 straipsnio pažeidimu, yra nepriimtini iš esmės dėl to, kad nėra aiškių ir tikslių požymių, kurie rodytų tokio pažeidimo poveikį jos asmeninei padėčiai arba ginčijamo sprendimo turiniui.

63. Pirmiausia nepritariu EUIPO nuomonei, pateiktai atsakant į apeliantės argumentus, apibendrintus šios išvados 61 punkte, kad apeliantė nesiremia jokia teisine aplinkybe, o tik pakartoja argumentus, kuriuos jau buvo pateikusi Bendrajame Teisme, taip galimai siekdama ginčyti jo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą. Nors paprastas Bendrajame Teisme jau pateiktų argumentų pakartojimas galėtų lemti jų atmetimą[27], reikia priminti, kad jeigu šalis ginčija Bendrojo Teismo pateiktą Sąjungos teisės aiškinimą ar taikymą, kaip yra nagrinėjamu atveju, kiek

[27] Šiuo klausimu žr. 1998 m. lapkričio 19 d. Sprendimą *Parlamentas / Gutiérrez de Quijano y Lloréns* (C-252/96 P, EU:C:1998:551, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija) ir 2021 m. liepos 15 d. Sprendimą *DK / EIVT* (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 32 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

tai susiję su procedūros, taikytos nagrinėjant ginčijamą prašymą atsižvelgiant į įvairias Pareigūnų tarnybos nuostatų normas, teisėtumu, akivaizdu, kad apeliaciniame procese galima iš naujo iškelti teisės klausimus, kurie buvo išnagrinėti tame teisme [28], antraip apeliacinis procesas netektų dalies savo prasmės. Taigi reikia atmesti EUIPO argumentus, kuriais jis grindžia šios apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečios dalies nepriimtinumą.

64. Turint tai omenyje, dėl apeliantės argumentų esmės reikia pažymėti tai, kas nurodyta toliau. Pirmiausia reikia priminti, kad ginčijamas prašymas buvo vertinamas atsižvelgiant į kriterijus, nustatytus vadinamajai kasmetinei perkėlimų procedūrai. Remdamasis būtent tuo pačiu vertinimu Bendrasis Teismas nusprendė, kad EUIPO tinkamai išnagrinėjo ginčijamą prašymą [29].

65. Mano nuomone, Bendrasis Teismas negalėjo, nepadarydamas teisės klaidos skundžiamame sprendime, atmesti kaip nereikšmingų apeliantės argumentų, iš esmės susijusių su kasmetine perkėlimų procedūra, remdamasis vien tuo, kad jame pareikšto ieškinio dalykas buvo susijęs su kitu prašymu perkelti, pateiktu pasibaigus terminui, nustatytam susidomėjimui pareikšti. Tokiu Bendrojo Teismo argumentu smarkiai nukrypstama nuo tikrųjų ginčijamo prašymo vertinimo aplinkybių, nes, nors šis prašymas buvo pateiktas atsiliepiant į pranešimą apie laisvą darbo vietą, jis buvo įvertintas atsižvelgiant į kriterijus, taikomus kitai, vadinamajai kasmetinei perkėlimų, procedūrai, ir Bendrasis Teismas ją patvirtino remdamasis tokiu vertinimu [30].

66. Bendrasis Teismas ne tik kad visiškai neanalizavo kasmetinės perkėlimų procedūros, kuri yra *sui generis* procedūra, ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirmoje pastraipoje, siejamoje su jų 29 straipsniu, numatytos procedūros tarpusavio ryšio, kad įvertintų kriterijų, nustatytų pirmajai iš šių procedūrų, taikymo per antrąją procedūrą pagrįstumą [31], bet apskritai atėmė iš apeliantės galimybę ginčyti tokio taikymo svarbą nagrinėjant jos prašymą. Šiuo klausimu labai pritariu apeliantės teiginiui, kad ji neturėjo jokios įtakos procedūrai ar kriterijams, kurie buvo taikomi vertinant jos prašymą.

67. Atsižvelgus į nagrinėjamo atvejo aplinkybės, kasmetinė perkėlimų procedūra, mano nuomone, neatsiejama nuo jos kriterijų [32]. Taigi reikia konstatuoti, kad šiai procedūrai nustatytų kriterijų taikymas nagrinėjant ginčijamą prašymą leidžia apeliantei ginčyti šios procedūros, iš kurios kyla minėti kriterijai, teisėtumą.

68. Taigi manau, kad Bendrojo Teismo išvada dėl apeliantės argumentų, susijusių su kasmetinės perkėlimų procedūros teisėtumu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsnius, atmetimo kaip nereikšmingų yra teisiškai klaidinga.

69. Darytina išvada, kad apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečia dalis yra pagrįsta.

3. Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo

70. Apeliacinio skundo antrame pagrinde, kurį sudaro trys dalys, apeliantė teigia, kad atmesdamas jos pagrindą, grindžiamą vienodo požiūrio principo pažeidimu, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų, pažeidė pareigą motyvuoti ir jos teisę į gynybą, taip pat iškraipė bylos medžiagą.

[28] 2000 m. liepos 13 d. Sprendimas *Salzgitter / Komisija* (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43 punktas).

[29] Žr. šios išvados 32 punktą ir skundžiamo sprendimo 51–55 punktus, siejamus su jo 5 punktu.

[30] Žr. šios išvados 29 išnašą.

[31] Žr. šios išvados 33 ir 52 punktus.

[32] Pagal analogiją žr. 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *BP / FRA* (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, 38 punktas).

a) Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies

71. Šioje antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantė pateikia du pagrindinius argumentus. Pirma, ji ginčija Bendrojo Teismo išvadą, kad jos argumentai, susiję su Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje numatyto eiliškumo nesilaikymu, dėl kurio išorės kandidatai ir pareigūnai, siekiantys būti perkelti, vertinami nevienodai, neturi reikšmės. Antra, apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis nusprendė, jog jos, t. y. kitoje institucijoje dirbančios pareigūnės, kuri prašo būti nuolat perkelta į EUIPO, padėtis nėra panaši į laikinai įdarbinto kandidato padėtį, nurodydama, kad šis argumentas nesuderinamas su nagrinėjamu pranešimu apie laisvą darbo vietą, ir kad tuo atveju, jei būtų nustatytas skirtingas požiūris, į jos prašymą turėjo būti atsižvelgta dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje užtikrinamo pirmumo.

72. Pirmiausia, reikia priminti, kad skundžiamo sprendimo 76–79 punktuose Bendrasis Teismas atmetė apeliantės argumentus kaip nereikšmingus ir bet kuriuo atveju kaip nepagrįstus.

73. Taip pat reikėtų priminti, jog vienodo požiūrio principas reikalauja, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas. Skirtingas situacijas apibūdinančius elementus ir jų galimą panašumą reikia apibrėžti ir įvertinti atsižvelgiant į nagrinėjamos nuostatos paskirtį bei tikslą, turint omenyje, kad šiuo tikslu reikia atsižvelgti į nagrinėjamos srities principus ir tikslus [33].

74. Tai patikslinus, kalbant, pirma, apie skundžiamo sprendimo 76 punkte Bendrojo Teismo padarytą išvadą, kuri iš esmės susijusi su apeliantės argumentų nereikšmingumu, kiek jie buvo grindžiami eiliškumo, kaip jis suprantamas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalį, nesilaikymu, pakanka priminti, kad dėl šios išvados 39–57 punktuose išdėstytų priežasčių tokia išvada turi būti laikoma teisiškai klaidinga.

75. Antra, skundžiamo sprendimo 77–79 punktuose pateikti Bendrojo Teismo argumentai, susiję su apeliantės argumentų, grindžiamų vienodo požiūrio principo pažeidimu nagrinėjant ginčijamą prašymą, atmetimu, taip pat yra klaidingi.

76. Iš tikrųjų Bendrasis Teismas, nepadarydamas teisės klaidos, negalėjo susitelkti į asmens padėtį, susiklosčiusią po jo įdarbinimo kaip laikinojo tarnautojo, kad palygintų jo padėtį su apeliantės padėtimi, nes tokiu palyginimu neatsižvelgiama į situaciją, kurias jis nagrinėjo, tikrąsias aplinkybes [34]. Manau, tam, kad būtų galima palyginti arba atskirti nurodytas situacijas, reikėjo sugrįžti į kandidatūrų nagrinėjimo etapą ir palyginti kandidatus į laisvą darbo vietą, t. y. išorinį kandidatą, įrašytą į rezervo sąrašą, su apeliante, Komisijos pareigūne, deleguota į EUIPO ir, kaip teigia pastaroji, padaryti tai atsižvelgiant į taisykles, susijusias su Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje numatytu eiliškumu.

77. Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį reikia pripažinti pagrįsta.

[33] Žr. 2021 m. liepos 15 d. Sprendimą *DK / EIVT* (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 47 ir 48 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

[34] Šiuo klausimu pažymėtina, kad, pirma, išorės pranešimu apie laisvą darbo vietą, nurodytu skundžiamo sprendimo 79 punkte, darant nuorodą į jo 12 punktą, iš tikrųjų buvo siekiama sudaryti kandidatų į intelektinės nuosavybės specialisto pareigas rezervo sąrašą, įdarbinant laikinąjį tarnautoją. Antra, pranešime apie laisvą darbo vietą, į kurią pretendavo ieškovė, buvo numatyta įdarbinti pareigūną arba laikinąjį tarnautoją.

b) Dėl antrojo pagrindo antros dalies

78. Apeliantė mano, kad Bendrasis Teismas klaidingai atmetė ieškinio antrojo pagrindo antrą dalį, grindžiamą vienodo požiūrio į kandidatų, neturinčių intelektinės nuosavybės specialisto kvalifikacijos, ir kandidatų, turinčių tokią kvalifikaciją, kandidatūras principo pažeidimu.

79. Šie argumentai manęs neįtikina. Nors man atrodo naudinga pažymėti, kad vertindamas situacijų panašumą Bendrasis Teismas rėmėsi „perkėlimų sritimi“, nors apeliantės argumentai apskritai buvo susiję su įdarbinimu [35], šis vertinimas buvo tinkamai suformuluotas iš esmės remiantis kandidatų kvalifikacija ir kompetencija, t. y. šiuo atveju jų specializacija intelektinės nuosavybės teisės ar kitoje srityje, atsižvelgiant į nagrinėjamos srities principus ir tikslus [36].

80. Taigi, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 82 ir 83 punktuose, reikia konstatuoti, kad skirtumas tarp pareigūno, kurio specializacija nėra intelektinė nuosavybė, ir pareigūno, kuris specializuojasi šioje srityje, yra tas, kad jie turi skirtingą kompetenciją. Taigi man neatrodo, kad skirtingas arba, kaip teigia apeliantė, palankesnis pirmosios iš tų situacijų, kurios taip pat skiriasi, vertinimas prieštarauja vienodo požiūrio principui. Be to, pati apeliantė pabrėžia skirtumą tarp kandidatų, turinčių intelektinės nuosavybės kvalifikaciją, ir tokios kvalifikacijos neturinčių kandidatų, ir negalėjimą palyginti jų pranašumų.

81. Taigi manau, kad Bendrojo Teismo išvada, kuria atmesta ieškinio antrojo pagrindo antra dalis, nėra klaidinga.

c) Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečios dalies

82. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečioje dalyje apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis padarė teisės klaidų, pateikė nenuoseklius argumentus ir iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus, kai atmetė argumentą, susijusį su tuo, kad kiti pareigūnai buvo perkelti ne pagal kasmetinę perkėlimų procedūrą, pažeidžiant vienodo požiūrio principą. Apeliantė taip pat priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis pažeidė jos teisę į gynybą, kai atmetė jos prašymą taikyti proceso organizavimo priemonę, kuria prašyta, kad nuo 2013 m. būtų pateikti sąrašai sprendimų, susijusių su darbuotojų, įdarbinamų pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus, administracine padėtimi.

83. Bendrojo Teismo motyvai, kuriais remdamasis jis atmetė apeliantės argumentus, pateikti skundžiamo sprendimo 86–90 punktuose. Remiantis tais motyvais, prašymas perkelti, pateiktas atskirai nuo kasmetinės perkėlimų procedūros, buvo išsamiai išnagrinėtas ir buvo priimtas aiškus sprendimas jį atmesti. Kadangi Pareigūnų tarnybos nuostatai nesuteikia jokios teisės į perkėlimą iš vienos institucijos į kitą pagal jų 8 straipsnį ir kadangi apeliantės teisė į tai, kad jos prašymas perkelti būtų išnagrinėtas, nereiškia, jog administracija turi jį patenkinti, Bendrasis Teismas nusprendė, kad apeliantės ieškinio antrojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti. Taigi jis nusprendė, kad taip pat netikslinga patenkinti apeliantės prašymo taikyti proceso organizavimo priemonę, kuria iš EUIPO reikalaujama pateikti tam tikrus dokumentus.

[35] Beje, tai gali būti laikoma logiška, nes apeliantė prašymą perkelti pateikė atsiliepdama į pranešimą apie laisvą darbo vietą, juo labiau kad, kaip matyti iš šios bylos konteksto, „perkėlimai“ EUIPO viduje, atlikti per vadinamąją kasmetinę perkėlimų procedūrą, galėjo būti susiję su pačiu tam tikrų jos kandidatų, kurie nebuvo Sąjungos pareigūnai, įdarbinimu.

[36] Žr. šios išvados 33 išnašoje nurodytą jurisprudenciją.

84. Šiuo klausimu, kiek tai susiję su apeliantės argumentų atmetimo motyvų, kurių pagrindinė dalis pateikta skundžiamo sprendimo 86 punkte ir kuriuos reikia aiškinti kartu su jo 51–55 punktais, formuluotėmis, Bendrasis Teismas nusprendė, kad „apeliantės prašymas perkelti, pateiktas ne pagal metinę perkėlimų procedūrą[,] <…> buvo išsamiai išnagrinėtas po to, kai ginčijamu sprendimu buvo aiškiai nuspręsta atmesti prašymą“. Šie punktai turi būti aiškinami kartu su tais, kuriuos apeliantė ginčija savo apeliaciniame skunde kaip nenuoseklius.

85. Konkrečiai kalbant, skundžiamo sprendimo 47 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad „ieškovė jau buvo pateikusi prašymą perkelti pagal kvietimą pareikšti susidomėjimą, todėl ginčijamas prašymas turi būti laikomas jos veiksmų <…>, kuriais ji siekė būti perkelta kaip pareigūnė, tęsiniu“. Šio sprendimo 51 punkte jis konstatavo, kad „EUIPO išnagrinėjo ginčijamą prašymą atsižvelgdama į perkėlimo kriterijus <…> [ir kad] ginčijamame prašyme [buvo] daug nuorodų į tuos kriterijus“. Minėto sprendimo 52 ir 53 punktuose Bendrasis Teismas išdėstė priežastis, leidžiančias jam padaryti išvadą, kad paskyrimų tarnyba atsižvelgė į tuos kriterijus, t. y. į apeliantės kompetenciją, pareigas, kurias ji užėmė per savo karjerą EUIPO, ir jos vertinimo ataskaitas, kurios, kaip matyti iš šios išvados 9 punkto, išties priskiriamos prie kriterijų, taikomų vykdant kasmetinę perkėlimų procedūrą. Reikia priminti, kad skundžiamo sprendimo 69 punkte apeliantės pateikti „visi argumentai, susiję su kasmetine perkėlimų procedūra“, buvo atmesti kaip nereikšmingi.

86. Vis dėlto, kaip matyti iš minėtų teiginių, aiškinamų kartu, pirma, ginčijamas prašymas, kuris buvo nagrinėjamas atsižvelgiant į kriterijus, taikytinus vykdant kasmetinę perkėlimų procedūrą, buvo laikomas pateiktu ne pagal šią procedūrą, antra, jo nagrinėjimas atsižvelgiant į minėtus kriterijus vis dėlto leido padaryti išvadą, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 8 straipsnio pirma pastraipa nebuvo pažeista, ir, trečia, apeliantės argumentai, pateikti antrojo pagrindo trečioje dalyje, jeigu jie pagrįsti minėtais teiginiais, turėjo būti atmesti. Dėl priežasčių, išdėstytų nagrinėjant apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą ir trečią dalis[37], tie teiginiai yra teisiškai klaidingi, juo labiau atsižvelgiant į painų kontekstą, nurodytą, be kita ko, šios išvados 33 punkte.

87. Tokios išvados negali paneigti skundžiamo sprendimo 87 punkte Bendrojo Teismo atliktas pastebėjimas, kad Pareigūnų tarnybos nuostatai nesuteikia jokios teisės į tai, kad prašymo pateikėjas būtų faktiškai perkeltas iš vienos institucijos į kitą, net jeigu pareigūnas atitinka visas perkėlimo sąlygas. Atlikdamas šį pastebėjimą, Bendrasis Teismas nenagrinėjo apeliantės argumento dėl jos nevienodo vertinimo, palyginti su kitais pareigūnais, kurie buvo perkelti ne pagal kasmetinę perkėlimų procedūrą.

88. Vadinasi, dėl šios išvados 86 punkte konstatuotos klaidos Bendrasis Teismas neišnagrinėjo apeliantės argumento, susijusio su kitų pareigūnų galimybe būti perkeltiems ne pagal kasmetinę perkėlimų procedūrą, esmės. Taigi Teisingumo Teismas negali įvertinti galimo apeliantės teisės į gynybą pažeidimo, atsižvelgdamas į tai, kad buvo atmestas jos prašymas taikyti proceso organizavimo priemonę, aprašytas šios išvados 82 punkte.

89. Taigi reikėtų pritarti ir apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečiai daliai.

[37] Žr. šios išvados 39–57 ir 64–69 punktuose nurodytas priežastis.

VI. Galutinis sprendimas dėl apeliacinio skundo pagrįstumo

90. Atsižvelgdamas į visa, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui pripažinti, kad apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirma dalis yra pagrįsta. Be to, manau, kad apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečia dalis ir antrojo pagrindo pirma ir trečia dalys yra pagrįstos. Vis dėlto, atsižvelgiant į tai, kad Bendrasis Teismas atmetė daug apeliantės argumentų kaip nereikšmingus, dėl išnagrinėjus pirmojo pagrindo pirmą dalį konstatuotos klaidos, šioje bylos stadijoje negalima priimti sprendimo dėl esmės. Šiomis aplinkybėmis, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų panaikinti skundžiamą sprendimą, siūlau grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis ją išnagrinėtų iš naujo; tokiu atveju taip pat siūlau atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

VII. Išvada

91. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, Teisingumo Teismui siūlau:

– panaikinti 2023 m. kovo 29 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *ZR / EUIPO* (T-400/21, EU:T:2023:169) tiek, kiek pirmojo pagrindo pirma ir trečia dalys ir antrojo pagrindo pirma ir trečia dalys yra pagrįstos,

– grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir

– atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.